Możliwe prorocze konsekwencje

Interpretacja z otwartym umysłem

> A te wszystkie rzeczy przydały się im za wzór, a napisane są dla napomnienia naszego, na których koniec świata przyszedł — 1 Kor. 10:11, BG.

Pewność co do proroctw możemy mieć wtedy, gdy Biblia identyfikuje jakieś ważne wydarzenia jako figurę lub zapowiedź czegoś, co ma się wydarzyć później. Gdy Biblia nie określa wyraźnie czegoś, powinniśmy pozostawić jakiś margines niepewności; możemy jedynie zastanawiać się, czy dane wydarzenie mogłoby mieć figuralne znaczenie. Więcej pewności możemy zdobyć w wypadku tych interpretacji, które mogą zostać potwierdzone lub obalone przed tym, gdy Kościół zostanie skompletowany.

Wojna królów (1 Mojż. 14)Pewność co do proroctw możemy mieć wtedy, gdy Biblia identyfikuje jakieś ważne wydarzenia jako figurę lub zapowiedź czegoś, co ma się wydarzyć później. Gdy Biblia nie określa wyraźnie czegoś, powinniśmy pozostawić jakiś margines niepewności; możemy jedynie zastanawiać się, czy dane wydarzenie mogłoby mieć figuralne znaczenie. Więcej pewności możemy zdobyć w wypadku tych interpretacji, które mogą zostać potwierdzone lub obalone przed tym, gdy Kościół zostanie skompletowany.

Dwaj sojusznicy podbili zachodnie miasta, a teraz wracają, by stłumić rebelię. Abraham ze swoim bratankiem Lotem przybyli wcześniej na Zachód (na prośbę króla Amrafela, króla Synearu / Ur-Nammu, sumeryjskiego władcy) i mogliby pozostać neutralnymi obserwatorami, gdyby Lot nie przyłączył się do zbuntowanej Sodomy. Melchizedek (Meläk-tzedeq, Król Sprawiedliwości) symbolizuje Jezusa Chrystusa (Hebr. 5:6-10). Abram może przedstawiać tych, którzy są wezwani („ekklesis”, wezwanie; od tego pochodzi angielskie słowo określające zbór, czyli „ecclesia”).

Patrząc bardziej spekulatywnie, Synear i Elam mogłyby przedstawiać świat niewierzący oraz islam, podczas gdy narody z Zachodu mogłyby symbolizować narody chrześcijańskie (które były potem kolejno podbijane w dalszych bitwach) lub ewentualnie zinstytucjonalizowane chrześcijaństwo (w odróżnieniu od indywidualnie praktykujących chrześcijan). Obserwujemy współpracę ateistów i islamu w celu zniszczenia chrześcijaństwa; podejmują oni również próby zniszczenia Izraela. Jeżeli im się uda, świat nie będzie mógł obarczać Chrystusa winą za Armagedon.

Lekcja: Jeśli widzimy niektórych z naszych braci chrześcijan współpracujących z „Sodomą” (niemoralnym „chrześcijaństwem”), nie powinniśmy podążać tam za nimi, ale oni nadal będą naszymi braćmi. Gdy oni popadną w kłopoty, powinniśmy być gotowi nieść im pomoc tak, jak uczynił to Abraham.

Bitwa Jozuego przeciw Aj (Joz. 7-8)

Chociaż nie mamy wskazówek w Nowym Testamencie, że bitwa przeciwko Aj cokolwiek symbolizuje, niemniej jednak możemy zauważyć, że wydarzenia te niosą ze sobą pewne przesłanie. Dwie bitwy musiały zostać stoczone, aby Aj zostało pokonane. Achan z pokolenia Judy (które miało stać się rządzącym pokoleniem Izraela) zabrał płaszcz babiloński z Jerycha pomimo tego, że miał być zniszczony (podczas gdy złoto i srebro, które zabrał, miało być przekazane do skarbca przybytku).

Lekcja: Nawet jeżeli posiadamy wielką gorliwość względem Pana, to jeśli praktykujemy niektóre z grzechów babilońskich, zostaniemy odrzuceni. Niemniej jednak wierny Kościół, oczyszczony od wszelkich uczuć do jakichkolwiek grzechów Babilonu, w końcowym rezultacie odniesie tryumf w tysiącletnim Królestwie Chrystusowym.

Debora a Kananejczycy (Sędz. 4)

Najważniejsza bitwa każdego z Sędziów wydaje się obrazować taki lub inny aspekt Armagedonu. Dowódca Jabina, Sysera, podążał za Izraelem ze swoimi żelaznymi wozami w liczbie dziewięciuset – była to „zaawansowana technologia” tamtego czasu; nie wziął jednak pod uwagę tego, że Jahwe ma moc nad chmurami i rzęsistym deszczem. Dokładnie tak, jak sześćset żelaznych wozów faraona ugrzęzło w błocie, tak ugrzęzły wozy Sysery.

Lekcja: Nasz Bóg ma więcej zdolności niż najlepsza technologia XXI wieku i może udaremnić jej działanie.

Zwycięstwo Gedeona nad Midianitami i ich sojusznikami (Sędz. 6-7)

Wysiłki Gedeona były skierowane przeciwko trzem wrogom (Midianitom, Amalekitom i synom Wschodu / Arabom; wszyscy wywodzący się od Abrahama). Ci trzej wrogowie mogą być porównywani do trzech wrogów Jehoszafata (2 Kron. 20). Dwaj wrogowie zjed-

noczyli się, aby zniszczyć trzeciego, a potem zniszczyli siebie nawzajem. Czy może być tak, że przedstawiają oni lewicowy ateizm i islam (Ammon i Moab?), które zawrą sojusz, aby zniszczyć zinstytucjonalizowane chrześcijaństwo (i jego tyranię), przed tym jak siły ateistyczne zaatakują Izraela i jego muzułmańskich sąsiadów? Czy może niedługo powstanie inne zestawienie trzech potęg? Możemy jedynie czekać, aby to zobaczyć. Z drugiej strony, czy ci trzej są tym samym, co trzy nieczyste duchy z Objawienia 16:13-16? Uważajmy, czekajmy i obserwujmy.

Pokonanie Filistynów przez Saula, Jonatana i Dawida (1 Sam. 14, 17)

Apostoł Piotr mówi nam, że Dawid przedstawia Pana Jezusa (np. Dzieje Ap. 2:22-32 i Psalm 16:8-11, Dzieje Ap. 2:34-36 i Psalm 110:1). Mniej pewności mamy co do tego, co może przedstawiać Jonatan i jego zwycięstwo nad Filistynami, ale być może następująca sugestia będzie odpowiednia:

Jeżeli czterdziestoletnie panowanie króla Saula przedstawia Wiek Żydowski lub przywódców żydowskich, to syn Saula, Jonatan, może przedstawiać Starożytnych Świętych (Dawida, Daniela, Izajasza, itd.). Jonatan szukał Pana Boga i zapewnił Izraelowi zwycięstwo nad Filistynami (1 Sam. 14:6-15). Podobnie prorocy wiele razy przyprowadzali Izraela do Boga Jahwe, który w zamian dawał im zwycięstwa i pokój.

Jonatan w swojej niewinności zjadł miód podczas walki i został oświecony. Ale król Saul wydał niemądry zakaz Izraelitom, aby nie spożywali jedzenia potrzebnego do wzmocnienia się i z tego powodu wróg nie został w zupełności rozgromiony (1 Sam. 14:24-30). Podobnie wiele królów Judy wstępowało na drogę grzechu, na drogę krzywdy dla narodu.

Lekcja: Gdy światło naszego sukcesu świeci mocno, ale odbywa się to kosztem innych, to możemy spodziewać się, że zwróci się ono w naszą stronę i nas zrani. W późniejszym czasie, Saul był nieposłuszny podczas podbijania Amalekitów, w związku z czym Pan Bóg go odrzucił (rozdział 15.). Podobnie Izrael stał się nieposłuszny izostał wzięty do niewoli przez Asyryjczyków; później to samo stało się z Judą, tylko najeźdźcami okazali się Babilończycy.

Dawid został namaszczony przez proroka Samuela, gdy Saul jeszcze był królem (rozdział 16.). Podobnie Pan Jezus był namaszczony (Mesjasz) przed końcem Wieku Żydowskiego. (Po śmierci Saula i Jonatana Dawid był namaszczony na króla Judy i potem znowu na króla nad całym Izraelem; 2 Sam. 2:4, 5:3 Te dwa późniejsze namaszczenia odpowiadają dwuetapowemu objęciu władzy przez Chrystusa w czasie Jego powrotu; najpierw nad Świętymi, których On wzbudza, a po Armagedonie nad całym światem ludzkim). Dawid i Goliat: Dawid mógłby przedstawiać samego Jezusa Chrystusa, albo Chrystusa – Pana Jezusa jako Głowę i prawdziwy Kościół jako Jego Ciało (por. R5662). Goliat może być rozumiany w różny sposób; jako obraz na: grzech i nieprawość (por. R5662), Szatana i wszystkich tych, którzy są po jego stronie (por. R3230), Rzym papieski (porównanie to może przemawiać do wywodzących się z reformacji protestantów) lub Rzym pogański (może przemawiać do preterystów [zwolenników poglądu, że niektóre lub wszystkie proroctwa wypełniły się w przeszłości – przyp. tłum.]: katolików i liberalnych protestantów). W każdym razie, Dawid pokonał wroga, po pierwsze używając swojej procy, aby uderzyć Goliata i tym samym spowodować, że stracił przytomność (1 Sam. 17:49), po czym, używając miecza należącego do Goliata, uśmiercić go (1 Sam. 17:51).

Lekcja: Możemy ciągle jeszcze obserwować jak tyrania „obecnego złego świata” coraz bardziej się umacnia, prowadząc do Armagedonu. Mamy wspierać jedni drugich i cieszyć się z wszystkich szczerych i miłych ludzi, którzy próbują sprzeciwić się dominującym trendom.

Jonatan i o wiele młodszy Dawid darzyli się nawzajem prawdziwą, boską miłością (1 Sam. 18:1-4). Podobnie prorocy prorokowali dla prawdziwego Kościoła i teraz prawdziwy Kościół miłuje proroków.

James Parkinson